

اینک آخرالزمان

شهر یازده میلیون نفری ووهان (Wuhan) چین از ۱۵ شهر و روستایی که به خاطر شیوع ویروس کرونا قرنطینه شده‌اند. راه‌های ورودی و خروجی به شهر بسته شده و شهروندان حق خروج از شهر را ندارند.

اینک آخرالزمان**دکتر محسن طاهری - آینده پژوه و عضو هیئت علمی دانشگاه اصفهان**

شهر یازده میلیون نفری ووهان (Wuhan) چین از ۱۵ شهر و روستایی که به خاطر شیوع ویروس کرونا قرنطینه شده‌اند. راه‌های ورودی و خروجی به شهر بسته شده و شهروندان حق خروج از شهر را ندارند.

مردمی که در خانه‌هایشان حبس شده‌اند شب هنگام روی بالکن می‌آیند و یکدیگر را خطاب قرار می‌دهند: jiaoyou یعنی روغنش را زیاد کن. در زبان محلی آن‌ها یعنی امید داشته باش، یعنی قوی باش یعنی نوعی دلگرمی دادن. jiaoyou jiaoyou.

صدایی لرزان از شهری که نمادی از غرور انسان است، حزن آلود هموعانش را دلگرمی می‌دهد. چند برداشت کوتاه به ذهنم رسید:

به حقارت انسان فکر کردم که با آن غرور و سرمستی ابلهانه اش چطور در مقابل زندگی کوچک و ناچیز است.

به آنهایی فکر کردم که می‌خواهند با سرگین خر و تخم کفتر برای ۹ میلیارد آدم نسخه بیچند و کتاب‌های علمی را آتش می‌زنند تا ما بفهمیم برای تاریخ اندیشی‌های انسان حتی در قرن ۲۱، پایانی نیست.

به مدیریت بحران فکر کردم که چطور می‌شود ۳۰ میلیون جمعیت را قرنطینه کرد، امنیت را برقرار کرد و به جای انکار اطلاع رسانی کرد.

به تاریخ فکر کردم. در سال ۱۳۵۰ میلادی وقتی طاعون یا مرگ سیاه اروپا را فرا گرفت پادشاه برای پاپ نامه نوشت تا دعا کند، راستی چرا دیگر کسی برای پاپ‌ها نامه نمی‌نویسد؟

و به امید فکر کردم و جعبه پاندورا. در افسانه‌های یونانی وقتی از سر کنجاوی جعبه پاندورا باز می‌شود همه شقاوت‌ها و بدبختی‌ها و مریضی‌ها بیرون می‌ریزند و در زمین پراکنده می‌شوند و در ته جعبه تنها یک چیز می‌ماند: **امید**